

МОДЕЛЬ ПІД ПРИКРИТТЯМ

...Стиліст застібнув мою сукню, допоміг взути пару босоніжок зі зміїної шкіри й на високих підборах — і схвально підняв угору великі пальці. Я рушила вздовж кімнати назустріч Клоду. Коли проминула його та озирнулася, у нього задзвонив телефон.

— Що тепер? — запитав він.

Я намагалася прислухатися до того, що він говорив, і водночас не втратити рівновагу: ходити на підборах значно легше на словах, ніж на ділі...

Згадавши слова Еллі про те, що потрібно «відчувати» взуття та довіряти собі, я підвела погляд і знову пройшла повз Клода, зосередившись на тому, що він говорив:

— Ти насправді вважаєш, що я міг викрасти власну сестру?

Її підганяли сходовим прогоном. Белль не мала сумнівів щодо цього.

— Ну ж бо, рухайся, — наполягав грубий голос позаду неї. — Чи ти гадаєш, що ми прийшли до крамниці Chapel на вітрини витріщатися?

Дівчина не змогла б відповісти на це запитання, навіть якби хотіла, — скотч надійно заклеював їй рот. Вони піднімалися дедалі вище й вище. То були вузькі круті кам'яні сходи, дуже старі, зважаючи на нерівні краї сходинок. Вона спотикалася на них знову й знову. Але тут, у Парижі, було чимало таких сходів. Якщо вони досі в Парижі, звісно. Щільна пов'язка на очах заважала їй знайти підтвердження тому, що сприймалося рештою органів чуття.

Раптом вони зупинилися. Той, хто стояв позаду неї, випростав руку, ковзнувши її тіла, й недбало вставив ключ у замок. Щось неприємно заскрипіло, потім клацнуло — і двері відчинилися.

— Ось і вона, кралечко, твоя власна вежа зі слонової кістки.

Пов'язку зняли, скотч теж, але, перш ніж вона встигла покликати на допомогу, її безцеремонно

штовхнули на затхле ліжко. Дівчина впала — металеві пружини голосно зарипіли, немов жаліючись на щось.

— Відпочивай, — сказав їй викрадач і відступив. — Про справи поговоримо пізніше.

Вона лягла обличчям униз, її руки були зв'язані, а за декілька секунд у замку повернувся ключ.

Белль замкнули всередині.

НЕДІЛЬНИЙ РАНОК

Немодний покаток

«Тепер шляху назад немає...» — ось що я подумала, витягнувши з конверта два квитки, аби востаннє подивитися на них, перш ніж покласти до сумки. Вони здавалися цілком безневинними. А хіба мало бути інакше? Навряд чи їх можна звинувачувати в тому, що мене відсилають до Парижа.

Аксель Андерсон

Лондон, Сент-Панкрас — Париж, Гар-дю-Нор¹

Потяг 3309, час відправлення — 15:05

Вагон 12, місце 35

Ні! Ніяк не відкараскатися від цього: на квитку вже надруковане моє ім'я.

— Аксель, може, поквапишся? Ми не хочемо спізнитися!

¹ Один із семи вокзалів Парижа. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інакше.)